COPIII REŞIŢEI AU CRESCUT...

...**Anca Andrei, Zeno Giurasa, Daniela Coroiu, Mircea Hohoiu, Dorina Mezinca, Alexa Băin, Monica Horvat.** Sînt cîteva nume pe care le-ați întîlnit destul de des în ultima vreme în coloanele rubricii de natație. Și nu o dată, cu majuscule. Să fie la mijloc vreo preferință reporterică ? De loc. Cunoscătorii în materie sînt gata să vă dovedească oricînd că acești tineri reprezentanți ai școlii de înot reșițene au merite deosebite.

Pentru natația românească, Reșița a devenit un izvor de campioni și recordmani. Acolo, în cochetul bazin de pe malul Bîrzavei, unde fiii oțelarilor deprind de la cea mai fragedă vîrstă tainele înotului, din rîndurile lor apar an de an noi performeri, purtători ai culorilor noastre reprezentative.

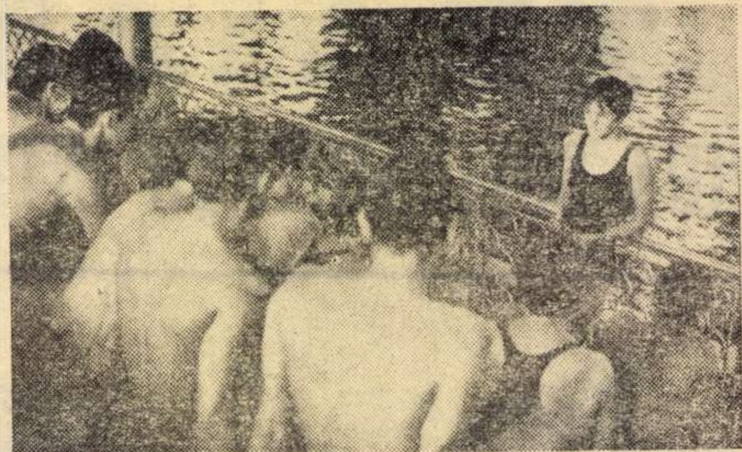
Cu ani în urmă am asemuit această activitate cu cea a unui veritabil laborator, unde prof. **Ioan Schuster** — continuator al unor mai vechi tradiții locale în acest domeniu — alegea, iniția și perfecționa un grup de tineri entuziaști capabili să ducă pînă la capăt migăloasa și permanenta luptă cu acele cronometrului. Astăzi, fără nici un fel de exagerare, piscina reșițeană a devenit o uzină în miniatură (deocamdată), unde se fac și experimente. se prelucrează o materie primă de certă calitate și se lansează în arena concursurilor internaționale „produse" care, e drept, cu unele șlefuiri, ne pot oferi peste hotare satisfacții dintre cele mai frumoase.

Copiii Reșiței au crescut și o dată cu ei multe recorduri ale țării, multe performante. Șefii promoției sînt fără discuție „spatiștii" **Anca Andrei** (16 ani neîmpliniți) și **Zeno Giurasa** (18 ani). Anca, mai vrednică poate, a prins deja în colecția ei două medalii de aur la „Criteriul european al juniorilor" de la Catania (1966) și două de argint la concursul speranțelor olimpice (Budapesta, 1966), realizînd în această primăvară un timp de 1:11,4, pe care nici **Kiki Caron** sau **Cristina Balaban** nu-l reușiseră la vîrsta ei (!). Cît despre colegul ei, Zeno (e drept, mai puțin precoce) — linia sa ascendentă din ultima vreme (a ajuns la 63,0 sec și 2:18,5) ne face să-i întrezărim o carieră la fel de frumoasă. Alte nume ? **Mircea Hohoiu** (la 14 ani — 1:07,9 la 100 m spate), **Daniela Coroiu** (15 ani) — cea mai tînără campioană (de senioare !) a țării, **Alexa Băin** (17 ani) — un „delfin" foarte bătăios și **Eugen Almer** (14 ani), copia sa fidelă. Vîrsta lor sportivă, dacă am putea-o numi așa, este aproape egală cu cea a bazinului în care se pregătesc, ce va împlini la finele acestui an un deceniu de activitate.

Iată, deci, unul din puținele secrete de „fabricație" ale prof. Ioan Schuster : INIȚIEREA TIMPURIE. De fapt, nu este o descoperire proprie, ci mai mult o adaptare a ideii binecunoscute la condițiile locale. Iar performanțele elevilor săi sînt cea mai bună recomandare pentru munca în perspectivă, continuă, în care prof. Schuster — inamic public al lucrului în salturi — a așteptat cu o perseverență demnă de admirat ca acumulările cantitative (a se citi zeci și sute de kilometri) să ducă în mod firesc la saltul calitativ.

Am greși însă dacă nu am recunoaște că atît meșterul reșițean, cît și ucenicii săi au avut la dispoziție toate condițiile unei creșteri progresive științifice, bazate pe cuceririle moderne ale științei sportive. Au concurat în mod egal la realizarea acestor condiții și conducerea Școlii sportive (director **Ilie Pătruică** — un al doilea tată al sportivilor), și medicul **Ioan Sporea** — atent zilnic la fiecare centimetru și kilogram în plus — și chiar părinții copiilor, care o dată convinși (cu destulă greutate) de utilitatea acestui sport s-au transformat peste noapte în veritabili antrenori... Trebuie vorbit apoi despre munca neobosită și pasionată a președintelui comisiei de specialitate, **Andrei Rudeanu**, al cărui aport în dezvoltarea natației reșițene se face tot mai mult simțit.

„Am fost întotdeauna acuzat că lucrez prea tare cu copiii — ne declara o dată prof. Schuster, vorbind despre metode și eficiența lucrului cotidian. **Poate nu veți crede... dar, dacă ar fi s-o iau de la început aș lucra de două ori mai tare. De altfel, am început să-mi adaptez programul de antrenament la noile cerințe „din mers". Unii pretind elevilor zilnic „lungimi" care să totalizeze 8—10 000 de metri. Sportivii mei nu înoată mai mult de 4 000 de metri în două ședințe zilnice ; dar, cu pauze din ce în ce mai mici între repetări și cu o viteză mereu sporită. Cu alte cuvinte : INTENSITATE. Cine rezistă la acest regim (și sînt destui) merge mai departe. Cine nu..."**

In pauza unui antrenament, Anca Andrei își împărtășește impresiile din concursurile internaționale la care a participat

Foto : T. Roibu

Cum vor crește mai departe copiii „cetății de foc" ? Vă poate răspunde orice reșițean pasionat cît de cît de frumusețea înotului : **„Dați-ne un bazin în aer liber și veți vedea la viitoarele campionate europene și un copil de-al nostru pe podium..."** Chiar dacă nu am acorda credit total acestei promisiuni (deși, mai poți ști de unde sare iepurele ?) să recunoaștem că acest puternic centru al natației românești are nevoie de această piscină. Înotul este practicat mai ales vara și dacă s-ar crea condiții, alte sute de copii ar păși cu siguranță pe urmele Ancăi Andrei și ale lui Zeno Giurasa.

ADRIAN VASILIU

Să cunoaștem frumusețile patriei

PADIȘ — CETĂȚILE PONORULUI

Din totdeauna, Apusenii au reprezentat o atracție pentru turiști avînd o surprinzătoare varietate a priveliștilor, cu poieni înflorite în mijlocul unor plaiuri domoale, alternînd pe alocuri cu stînci sălbatice, cu cetăți săpate în temelia pereților de calcar, din care răzbesc pîraie învolburate.

Padișul reunește toate particularitățile Apusenilor, acest contrafort, menit parcă să sprijine spatele de granit al Carpaților. Aici și-au dat întîlnire peșteri de dimensiuni uriașe, ghețari prin care razele soarelui pătrund în jocuri feerice de lumini, izbucuri și ponoare unde firul apei răsare ca din pămînt, pentru ca apoi să dispară deodată, rîuri subterane ce pătrund în cascade în adîncurile peșterilor, lacuri limpezi și adînci cuibărite în pîlniile dolinelor, de unde seara, îndată după asfințit, se ridică o mare de ceață ce se întinde straniu împrejur, învăluind pașii drumețului. Din jocul de milenii al apei și al calcarului a prins viață în adîncuri o lume tainică, de nepătruns.

Omul, chemat de frumusețea locurilor, coboară în arene aflate la zeci de metri sub pămînt, străbate galerii întunecoase, ce n-au văzut nicicînd lumina zilei, peșteri sau ghețari de neasemuită măreție.

Padișul este o cîmpie întinsă, aflată la peste o mie de metri altitudine, străjuită de înălțimile împădurite ale munților Bihorului : Măgura Vînătă, Izbucul Ponorului, Biserica Moțului, Vărășoaia și Bălăleasca. Atracția de aur a Padișului o constituie însă Cetățile Ponorului, decor de basm dăltuit de mîna tainică a naturii.

Drumul la „Cetăți" se face pornind de la cabana Padiș. După numai o oră de mers întîlnim prima surpriză : izbucul Ponorului, un mic lac care adună o parte din apele înghițite de ponoare în poiana Padișului, formînd un rîuleț care, numai după cîteva sute de metri, se furișează iarăși sub pămînt. În zare se deslușesc zidurile albe de calcar ale Cetăților și, după încă o oră de urcuș prin pădure, ne trezim în fața unui splendid tablou : trei doline uriașe și o peșteră centrală, străbătută, printr-un tunel subteran lung de 4 km, de apele asurzitor de repezi ale Izbucului pierdut cu puțin înainte, așezate într-o uriașă depresiune de sute de metri adîncime. Porți subterane sau galerii gigantice leagă prăpăstii cu pereți înalți, prin care lumina pătrunde cernită de la mari depărtări prin ochiurile deschise de surparea platformelor de calcar. Coborînd în gurile dolinelor, înaintînd printre bolovani gigantici pe firul apei ce se avîntă în cascade amețitoare, ajungi în mijlocul sălilor imense ale unui palat de cleștar cu bolțile arcuite în cel mai autentic stil gotic. Înaintarea în acest tunel subteran nu se poate face decît de către turiști cu experiență și numai cu ajutorul unui echipament special.

Înconjurul Cetăților este mai lesnicios pe sus, culmile ce le adăpostesc închizînd circular întreaga depresiune. Deasupra dolinelor a 2-a și a 3-a, pe înălțimile superioare ale masivului, au fost construite două balcoane din lemn, de unde poate fi cuprinsă cu privirea întreaga panoramă a uriașului edificiu natural, cu înfățișarea unei cetăți ferecate de abruptul stîncilor. Se poate merge în continuare pe Circuitul Galben. Este, într-un fel, o altă îmbrățișare a Cetăților Ponorului, pe Valea Galbenii, urmînd o potecă amenajată cu cabluri și scări, între pereții care încorsetează rîul ce se strecoară undeva, jos. Străbatem apoi în urcuș Poiana Florilor, pentru ca nu după mult timp să privim uimiți o altă minune a Apusenilor : Ghețarul de la Focul Viu, sala enormă a unei peșteri pardosite cu gheață, în mijlocul căreia se înalță cîteva stalagmite de gheață de o lungime neobișnuită. Razele soarelui care pătrund de la ora amiezii printr-o fereastră suspendată în peretele de calcar, străbat blocul de gheață, descompunînd lumina în culorile curcubeului. Coloana albă și rece prinde atunci viață, devenind o torță vie.

De-acum, după ce poteca ne poartă și pe la Piatra Galbenii, cabana nu mai este departe. A fost o zi de drumeție, care a lăsat în sufletul călătorului atîta farmec, atîta bucurie, încît Apusenii vor rămîne pentru totdeauna un prieten apropiat tuturor celor ce au pornit să-i descopere frumusețile.

N. DOCSANESCU

ÎN CAPITALĂ

Prima etapă a Spartachiadei de vară în plină desfășurare

Luînd din timp măsurile necesare, numeroase asociații sportive din Capitală au trecut la organizarea concursurilor din etapa I a Spartachiadei de vară la data stabilită de regulamentul competiției. Iată cîteva aspecte de la primele întreceri.

● La asociația sportivă a fabricii „Flacăra roșie" se află în plină desfășurare întrecerile de atletism, tir, haltere și șah. In concursurile de atletism și-au disputat întîietatea, pînă în prezent, 60 de băieți și 20 de fete, dintre care s-au remarcat Mirela Lăutaș, Gheorghe Marinescu și Gheorghe Udrea. Cel mai bun rezultat la tir a fost realizat de ing. Cornel Slătineanu, care a obținut 94 de puncte din 100 posibile. Concursurile de haltere au loc pe grupe sportive. Secția articole tehnice a reușit să mobilizeze cel mai mare număr de tineri la aceste întreceri: 48.

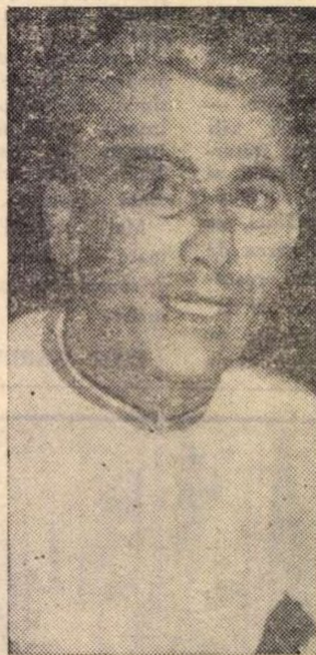
Pentru buna desfășurare a jocurilor de șah s-au amenajat două săli în fosta clădire administrativă de lîngă fabrică. Pe listele de concurs s-au înscris 80 de participanți. Cele mai multe victorii le-au obținut strungarul Eugen Topală și tîmplarul Benedict Moholea. Urmează să înceapă peste cîteva zile meciurile de volei și întrecerile de gimnastică

● De la 15 aprilie, terenurile de volei și fotbal din Parcul sportiv Voința sînt ocupate de tinerii de la asociațiile Sîrguința, Casa de Mode, Tricotextil, Arta Aplicată, Avîntul îmbrăcăminte, Tehnometalica, Tehnica încălțămintei ș. a. Sportivii acestor asociații se întrec zilnic pentru desemnarea echipelor ce se vor califica în etapa următoare a Spartachiadei de vară.

● Consiliul asociației sportive Electromagnetica a organizat, pe stadionul Progresul, un concurs de atletism, în programul căruia au figurat probe de viteză și săritură în lungime. Cîțiva dintre învingători: Vasile Frusina, Ioana Ene, Victoria Tănase, Ion Țurlă, Nicolae Nicolae și Gherghina Radu.

Întreceri între selecționatele Școlii sportive nr. 1 București și Școlii sportive din Russe

In cadrul tradiționalelor întîlniri dintre elevii Școlii sportive nr. 1 din București și Școlii sportive din Russe (Bulgaria), simbătă și duminică vor avea loc în Capitală o serie de întreceri între selecționatele acestor școli. Ele se vor desfășura după următorul program ; atletism — **stadionul Tineretului, în zilele de 29 aprilie (între orele 16—19) și 30 aprilie (orele 9—12);** baschet — **sala M. I. nr. 2 din strada Haga, în ziua de 29 aprilie, la ora 18 meciul dintre echipele de băieți, la ora 19,30 partida dintre formațiile de fete ;** ciclism — **în ziua de 29 aprilie, ora 15,30, plecarea de la km 13 de pe șoseaua București — Oltenița ;** volei **fete — în ziua de 30 aprilie, la ora 9 pe stadionul Tineretului ;** gimnastică **(băieți și fete) în ziua de 30 aprilie, ora 8,30, în sala de la ștrandul Tineretului.**

Jacques Anquetil, eroul atîtor isprăvi cicliste, un adevărat gigant al șoselelor, se înscrie în galeria marilor sportivi ai lumii. Și încă nu și-a spus ultimul cuvînt. Actualul sezon (și, poate, și altele) pot adăuga aureolei sale străluciri noi, iar „amintirilor" alte capitole la fel de captivante.

Recenzie

Confesiunea unui mare campion*)

Întotdeauna cărțile în care marii sportivi și-au povestit viața au captivat. Au captivat chiar mai mult decît cărțile de aventuri, pentru că în ele „aventura" are girul veridicului, pentru că isprăvile au fost trăite aievea. Iată de ce textul devine captivant chiar de la prima pagină a cărții **„Amintirile unui ciclist"** scrisă de campionul-campionilor, gigantul șoselelor, rutierul francez **Jacques Anquetil.** Tradusă de un gazetar îndrăgostit de ciclism — **Ilie Goga** — ea înfățișează marea aventură a țăranului normand, cel care avea să cucerească lumea pe bicicletă, să adauge acestui fantastic sport pagini de nespusă frumusețe, să-l ridice la rangul de sport al curajului, dîrzeniei, calculului și stăpînirii de sine. Jacques Anquetil n-a abandonat activitatea, strălucind încă pe firmamentul sportului cu pedale, mai cucerește încă victorii uimitoare. Dacă s-a hotărît să-și încredințeze gîndurile a făcut-o — după părerea mea — din două motive : pentru ca spectatorii să-l înțeleagă mai bine și pentru a-i ajuta pe viitorii purtători ai făcliei ciclismului să evite marile greșeli. O face cu atîta delicatețe încît nimeni nu se poate simți jignit.

Confesiunea lui Jacques Anquetil este omenească, uneori crudă. Ea nu ne poartă în lumea de basm creată de scriitorii și gazetarii fanteziști. Ne lasă pe... pămînt, printre bucuriile și necazurile cotidiene ale unui om adevărat. **„De cîte ori am fost și eu la limita puterilor** — scrie Jacques Anquetil — **dar nu m-am lăsat pradă deznădejdii. Am continuat să lupt. Voința mea s-a călit în curse, în victorii și eșecuri deopotrivă... Ciclismul de astăzi nu mai este o aventură romantică, ci o întrecere dramatică, fără menajamente. Sportul modern, oricare ar fi disciplina aleasă, respinge diletantismul. De cîtva timp talentul nu mai este suficient. Trebuie să știi să lupți și să suferi."**

Cartea lui Jacques Anquetil este plină de învățăminte nu numai pentru cei ce practică sau vor practica ciclismul. Ea constituie, deopotrivă, un îndreptar pentru toți sportivii și spectatorii marilor întreceri. Cînd închei de citit ultima pagină încerci un sentiment de regret: de ce marele campion n-a vrut să ne păstreze mai mult în tovărășia lui ?

HRISTACHE NAUM

*) „Amintirile unui ciclist", Editura Uniunii de Cultură Fizică și Sport.